

800 lat ziemi przemęckiej

TWÓRCA ZAKONU Z ZIEMI PRZEMĘCKIEJ

Poznanawanie rodzinnych historii niekiedy prowadzi do niezwykłych odkryć. Pani Dorota Piskorz wraz ze siostrzenicami Karolina i Zuzanną Szczepaniak w drzewie genealogicznym natrafiła na postać Brata Stanisława Andrzeja Kubiaka. Niewiele osób wiedziało, że jest on twórcą Zgromadzenia Braci Najświętszego Serca Jezusowego.

Andrzej Kubiak urodził się 10 listopada 1877 r. w Koszanowie koło Śmigła. Pochodził z małorolnej rodziny wieśniaczej. W roku 1881, gdy miał cztery lata, jego rodzina przeprowadziła się do Sączkowa. Tu w 1892 roku młody Andrzej Kubiak ukończył szkołę powszechną. Mając zaledwie 15 lat, za zgodą rodziców, wyruszył do Niemiec, gdzie zaczął pracować jako górnik. Tam, po kilku latach, odczuwając głos powołania zakonnego, zgłosił się do Braci Miłosierdzia od Maryi Wspomożycielki w Trewirze. 4 listopada 1898 r. rozpoczął postulat, w czasie którego został powołany na dwa lata do służby wojskowej. Po jej ukończeniu powrócił do zakonu, rozpoczął nowicjat i wkrótce otrzymał habit zakonny. Pierwszą profesję złożył 8 marca 1904 r., otrzymując imię zakonne: Stanisław. Śluby wieczyste złożył 7 marca 1907 r. Już jako zakonnik Brat Stanisław 14 marca 1908 r. zdał egzamin przed Państwową Komisją Pielęgniarską, otrzymując tytuł wykwalifikowanego pielęgniarza.

W czasie I wojny światowej został powołany do wojska i otrzymał przydział do kompanii sanitarnej. Po zakończonej wojnie w chwili gdy odbudowywało się państwo polskie wraz z innymi braćmi Polakami rozpoczął starania o wyjazd do Ojczyzny, aby przeszczepić zgromadzenie trewirskie na grunt polski. W tej sprawie brat Kubiak dwukrotnie udawał się do biskupa Michała Feliksa Koruma. Pomimo nieprzychylności władz zakonnych ordynariusz diecezji trewirskiej ostatecznie pozwolił bratu Stanisławowi Kubiakowi udać się do Polski. W ten sposób Andrzej Kubiak 21 sierpnia 1919 r. powrócił do umiłowanej Ojczyzny, na razie zatrzymując się w Warszawie.

Po czterech tygodniach tułaczki po stolicy brat Kubiak otrzymał pracę jako laborant w Szpitalu Dzieciątka Jezus. Pracował tam do 15 sierpnia 1920 r. Obok pracy w szpitalu podjął się dodatkowo obowiązku opieki nad chorymi w domach prywatnych. W stolicy spotkał

ks. Kazimierza Malińskiego z Poznania - posła na Sejm w Warszawie, któremu zwierzył się z chęci przeszczepienia Braci Miłosierdzia do Polski. Rezultatem tego spotkania było wypowiedzenie pracy w szpitalu i wyjazd do parafii Matki Bożej Bolesnej w Poznaniu, gdzie podjął pracę zakrystiana przy kościele, którego proboszczem był ks. Maliński. Oprócz tej pracy brat Kubiak odwiedzał i pielęgnował chorych z terenu parafii. Swoją postawą pełną skupienia, pokory, pobożności i pracowitości wzbudzał wśród ludzi sympatię i szacunek. Był dla wielu wzorem. Nic więc dziwnego, że powoli zaczęli się zgłaszać do niego pierwsi kandydaci na zakonników. Wówczas właśnie na skutek zerwania więzi z władzami zakonnymi w Trewirze brat Stanisław zaczął myśleć o utworzeniu nowej wspólnoty zakonnej.

21 kwietnia 1921 r. zgodnie z przepisami ówczesnego prawa cywilnego brat Stanisław zameldował władzom państwowym o tworzącym się zgromadzeniu, podając siebie jako przełożonego. W tym samym roku, 14 września, z rąk ks. Kazimierza Malińskiego wraz z dwoma towarzyszami: Marcinem Naroznym i Wojciechem Sobkowiakiem otrzymał habit zakonny. Zakon przyjął imię Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Brat Stanisław Kubiak prowadził konsekwentnie swoją myśl tworzenia nowej wspólnoty. 11 czerwca 1923 roku, będąc na audiencji u ówczesnego arcybiskupa gnieźnieńskiego i poznańskiego, kardynała Edmunda Dalbora, przedstawił szczegółowo historię wspólnoty, cel i charyzmat, a także przeżywane trudności. W trzy miesiące później, 21 listopada 1923 r., kardynał Dalbor formalnie zatwierdził nowe zgromadzenie.

19 kwietnia 1924 r. dokonano wyboru pierwszego zarządu zgromadzenia. Przełożonym naczelnym został oczywiście jego założyciel - brat Stanisław Kubiak. Wkrótce dzięki jego pracowitości i wielu wyrzeczeniom nabyto na własność dwie posiadłości w Puszczykowie

koło Poznania. Najpierw, 17 października 1924 r., wspólnota zakupiła willę „Warta”, w dwa lata później, 21 stycznia 1926 r. - drugą willę „Przemysławkę”. Obie posiadłości, tworząc jeden dom zakonny, stały się domem głównym zgromadzenia, gdzie obecnie mieści się zarząd generalny Braci Serca Jezusowego.

17 kwietnia 1926 r. po raz pierwszy w historii nowej kongregacji odbyła się profesja zakonna 11 braci wraz z jej założycielem, bratem Stanisławem. W duchu wdzięczności, z inicjatywy brata Kubiaka, 22 lipca tegoż roku wystawiono przed domem w Puszczykowie pomnik ku czci Najświętszego Serca Jezusowego - głównego Patrona zgromadzenia.

W okresie szczególnego rozkwitu zgromadzenia przyszedł na nie bolesny cios. Ogrom pracy, cierpień i różnorakich przeżyć ujemnie wpłynął na zdrowie brata Stanisława. W 1926 r. zaczął ciężko chorować. Stan ten trwał aż do śmierci, która nastąpiła 9 grudnia 1928 r. podczas pobytu w Szpitalu Miejskim w Poznaniu. Ciało jego spoczęło na cmentarzu archikatedralnym w Poznaniu, w grobowcu zgromadzenia, skąd w 1966 roku zostały przeniesione do Puszczykowa i złożone w szklanej urnie na miejscowym cmentarzu.

Obecnie wspólnota Braci Serca Jezusowego pracuje i modli się na terenie Polski, Włoch i Niemiec. Nieustannie potrzeba gorliwych naśladowców świętobliwego brata Stanisława Andrzeja Kubiaka, aby jak mówił „Ewangelia była w pełni wypełniona”.

Maciej Ratajczak
na podstawie opracowania
Doroty Piskorz,
Karoliny i Zuzanny Szczepaniak